

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 282.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

δυσκόλοις ἀνδρά. ἐν δὲ τοῖς δεξιῶν,
μετερίοις. ἢ δὲ καὶ ἡ θεία ῥοπή χεῖ-
ρα ὀρέξῃ, ῥᾶον τὰ συμπίπτοντα οἴ-
σιν. ὅπερ εὖ μάλα ἔπισημαίνοντες, ὁ
τῆς τῷ Χριστῷ χρησιμῶν ἀεικῶν ἐρμη-
νεύς, ἔφη. ποιήσει σὺ τῷ πειρασμῷ
καὶ πῶς ἐκβασιῶν τῶ δυνάσται ὑπε-
ρεγκῆν.

Τῷ αὐτῷ στα.

Ἡ εὐχὴ, ἢ ὁ κῆμος ἐδίδαξε τοῖς
οἰκείοις φοιτηταῖς, οὐδὲν γήϊνον ἔχει,
ἀλλὰ πάντα οὐράνια, καὶ εἰς ψυχῆς
ἀφέλειαν βλέποντα. οὔτε γὰρ ἀρχὴν
οὐ πλοῦτον, οὐ χεῖλος, οὐ ῥόμην, οὐκ
ἄλλο οὐδὲν τῆς ῥαδίας μαρμαρινοῦδων
ἀπείσθη παιδεύει. ὦν γὰρ καὶ πα-
ρόντων ἀπέχουσα κελεύμεθα, τέ-
τοι ἀπόντων αἰτεῖν πῶς ἀπόλαυσιν,
ἀφελίαν. καὶ αὐτὸ τὸ δοκοῦν μικρὸν
εἶναι καὶ ἀσάπτον, μάλιστα μὲν περὶ
τῆς θεῆς λόγῳ ἐδίδξε σοφοῖς ἀνδράσιν ἐ-
φήσθη, τοῦ τὴν ἀσάματον ψυχὴν τρέ-
φοντος, καὶ εἰ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τρέ-
πον πῶς κεραιδῶν καὶ χρυσοῦτος,
διὸ καὶ ἔπιούσιος ἄρτος εἶρηται, τῆς
οὐσίας ὀνόματος τῆ ψυχῆ μάλ-
λον, ἢ τῶ σώματι ἀρμόδιοντος. εἰ δὲ
καὶ περὶ τῆς κατήμενου ἄρτε ἔπιση-
τεῖν, πνευματικῆς ἀν εἰ λαμψῶν τῆ
καὶ φιλοσόφῳ ἀγαθίας. ταῦτα πῶς
αἰπῶν ἀ ἐδίδαξθημεν, καὶ μὴ
τὰ ῥαδίας σβεννύμενα. ἀθλιότητος
γὰρ ἀν εἶναι καὶ ἀνοίας πολλῆς. ταῦτα
αἰτεῖν, ἀ κελεύθημεν καὶ ἔχοντες
ἀποσείσασθαι.

Εὐτονίῳ διακόνῳ.

Εἰ πάντα ποιούτων ἡμεῖς, καὶ πᾶ-
σαν ὑποθέσιν σκαιδάλας αὐτὸ φρε-
νον ἀνασώντων, πινὲς ἐθελοχρακοῦτες
κακηγοροῦσιν, εἰ καὶ λυπηρὸν ἔστιν,

quos tu depelli posse negas, depulsio, est in
rebus aduersis fortitudo, in letis modestia.
Quòd si diuinum quoque numen au-
xiliatē manū porrigat, rerum euentus
facilius feremus. Quòd cū optimus
oraculorum Christi interpres compertis-
simum haberet, his verbis usus est, faciet
cum tentatione prouentum, ut possitis
susti nere.

Eidem. 281.

Oratio ea, quam Dominus discipulos
suos docuit, nihil terrenum habet, sed om-
nia caelestia, & ad animæ utilitatem ten-
dentia. Non enim imperium, non opes &
copias, non pulchritudinem, non robur,
non aliud quicquam ex his, quæ citò flac-
cescunt, postulare docet. Nam à quibus,
etiã cū præstò sunt, abstinere iubemur,
iis, cū absunt, ut fruamur postulare, fu-
peruacaneum est. Quin hoc etiam ipsum
quod paruum esse atque in sensum cade-
re videtur, potissimum de diuino sermone
(qui animam corporis expertem alit,
atque in ipsius essentiam quodammodo
miscetur, & manat. Vnde etiam super sub-
stantialis panis dictus est, substantiæ nimi-
rum vocabulo animæ potius quàm cor-
pori congruente) intelligendum esse do-
ctis viris placuit. Atque, ut etiam de quoti-
diano pane, qui ad tuendum & consuã-
dum corpus accommodatus est, dictum
esse demus, ipse quoque, si modum spe-
ctes spiritualis efficitur. Etenim nihil præ-
ter panem requirere, spiritualis procul-
dubio, ac præclaræ & philosophicæ men-
tis fuerit. Quæ cū ita sint, ea, quæ edo-
ctifumus, postulemus: ac non ea, quæ faci-
lè extinguitur. Ingentis enim miseriæ at-
que amentię fuerit hæc petere, quæ etiam
cū habemus, excutere iussu sumus.

Eutonio Diacono. 282.

Si nobis quiduis facientibus, atque om-
nem offendiculi materiam radicibus e-
uellentibus, quidam destinata malitia nos
maledictis lacerat, & si hoc molestum est,

tamen de eo haud magnoperè laborandum est. Nam cum testimonium nobis conscientia perhibet, & iudex virtutem nostram perspectã habet, & boni viri laudes nostras prædicant, spes quoque subest, fore, vt improborum maledicentia extingatur.

283.

Improbis & acribus viris obuiã ne procede, verùm aliquantisper cede, cum nullo ex ea re detrimento virtus afficitur: atque eorum insidiã confestim extinguetur.

Palladio Episcopo. 284.

Mulierum congressus, vir optime, quantum fieri potest, fuge. Nam eos qui Sacerdotum munere funguntur, sanctiores ac puriores illis esse oportet, qui ad montes se contulerunt. Siquidem illi, & sui, & plebis, hi autem sui duntaxat curam gerunt. Atque illi in huiusmodi dignitatis fastigio collocati sunt, omnẽque vitam eorũ perferutantur & explorant: hi autem in spelunca sedent, aut sua vulnera curantes, aut vitia obtegentes, aut etiam coronas sibi ipsis textentes. Quod si etiam, vt cum ipsis congrediaris necessitas aliqua te obstringat, oculos humi deiectos habe, atque ipsas quoque, quoniam pacto spectandum sit, doce (non enim distaxat docendum est, quoniam modo cernere oporteat, sed etiam, vt oportet, cernere.) Cumque pauca quæ ipsarum animos astringere atque illustrare queant, locutus fueris, statim auola: ne fortè diurna consuetudo vires tuas emolliat, & infringat, atque, velut horrendum quendam & elatum leonẽ nacta, comam quidem quæ leonem verè leonem efficit, regiãque dignitatem ipsi conferuat, amputet: dentes autem eripiat, atque vngues, quorum adminiculo robustissimas etiã feras vincit, euellat, ac deinde deformatũ ac ridiculũ redditũ (animal inquam illud horrendum & intolerãdum ac vel solo rugitu montem percellentem) pueris etiam illudendum præbeat. Quod

ἀλλ' οὐ πολλῆς φροντίδος ἀξίον. τῆς γὰρ συνειδήσεως μαρτυρίαις, καὶ τῆς κριτῆς ὀπίσθινης, καὶ τῆς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀνακηρυχθόντων, ἐλπὶς ὑπέσται, καὶ τὴν τῆς φάουλων κακηρείαν σβεῖν νοθεύει.

σπγ.

Τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι μὴ ὁμοίως χόρει, ἀλλ' ἐνδίδε βαρῶν, ὅταν μὴδὲν ὠφελῆται τὴν ἀρετὴν τὸ γινόμενον, καὶ ταχέως αὐτῶν ἢ ὀπίσθιαν σβεῖν νοθεύει.

Παλλαδίῳ ἑπισκόπῳ. σπδ.

Φεύγε, ὡ βέλπε, ὡς ἐγγυρεῖ, τὰς τῆς γυναικῶν ἐπιτύξεις. τὰς γὰρ ἰερωδῶν, ἀματέρως εἶναι λέγει καὶ καθαρότερος τῆς τῶν ὄρη κατελιθῶντων ἐπέδῳ οἱ μὲν καὶ αὐτῶν καὶ λαῶν, οἱ δὲ αὐτῶν μόνον φροντίζουσι. καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ κορυφῇ ἰδρυταὶ τῆς τοιαύτης πύλης, καὶ πάντες αὐτῶν ἐρευνῶσι τὸν βίον καὶ βασιλεύουσιν. οἱ δ' ἐν ἀπηλαίῳ κἀθῆλαι, τὰ αὐτῶν ἢ θεραπεύουσιν τὰ σώματα, ἢ σφειτέλλοντες ἐλαττώματα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ φεράντες εἰσπίπτεουσιν. εἰ δ' ἀναγκασθῆναι ἐπιτυχεῖν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἔχει, καὶ διδάσκει καὶ κείνας πῶς βλέπειν λέγει. ἔγὼ γὰρ διδάσκω δὲ μόνον πῶς λέγει βλέπειν, ἀλλὰ καὶ βλέπειν ὡς λέγει, καὶ ὀλίγα φεράσας τὰ ὀπίσθια καὶ φάουλα δυνάμει, ταχέως ἀφίπτασο, μήποδ' ἢ ἀφῆκεν μὰ λάξῃ σου τὴν ἰχμῶν, καὶ χαυνοτέρων ἐργασίαι. καὶ καθάσθῳ λέοντα βλοσυρὸν καὶ χαυρὸν λαβῶσαι. σποκίροι μὲν τὴν κόμην, τὴν τὸν λέοντα ὄντως λέοντα ποῖσαν, καὶ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα αὐτῷ διαφυλάττειν, ἀνέλοι δὲ τοὺς ἰδόντας καὶ σφειτέροι τῶν ὄνυχας, δι' οὓς καὶ τῆς ἀλκιμωτάτων θηρίων σφεινέται. εἴτ' ἀχρὸν πῖθησασα καὶ καταγάλασον, ὡφελῆσαι καὶ κοίτοις παίζειν τὸν φοβερὸν καὶ ἀφῆκεν, τῶν.